

BUDU VÁM VYPRÁVĚT příběh. Odehrál se kdysi na podzim, když já byla mrtvá. Byl zvláštní? Ne. Já nevím. Byl rychlejší. A spontánní. Celkem jasnej v tom, co zamýšlel. A nezamýšlel toho moc, jen nás chtěl poučit, nás tři, a to se mu teda kurevsky povedlo.

Kdybyste se onoho dne ocitli v jednom nejmenovaném kostelíku, možná byste spatřili muže. Muže středních let a staré mimiky. Muže, který nekouřil, protože věřil, že by mu to způsobilo rakovinu plic. Muže, který studoval, aby byl, a on BYL katolickým knězem. Kdo je ten muž? Znáte kněze Čunderlíka? Znáte jeho křestní jméno? Protože já ne. Ale já znám kněze Čunderlíka a on zná mě. Je přísnější. Svědomitější. A ne tak tlustej, jak si myslí, ale trochu jo. Je dost ambiciózní, a nikdy by vám to nepřiznal. Myslí si, že má pravdu, přitom ví, že ji nemá, a je mu to jedno. Káže v kostele X na Praze Y a na bohoslužby mu chodí leda tak Z. Opravdu nic moc. Sem tam sedí někdo v lavicích, někdy míň, někdy víc, ale moc toho nebude. Ani na té, ani na té bohoslužbě. Kněz Čunderlík sloužil Bohu a Bůh sloužil jemu, ale jenom když chtěl. A to Čunderlík neměl rád. On rád rád. On byl rád. On z řádu povstal a v rád se obrátil. Čunderlík měl v hlavě jasno.

Vidíte ten kostel? Kolik myslíte, že je tam lidí? Dvacet? Ale ten kostel je velikej, má dlouhou loď a několik postranních oltářů. Dobře, tak jste dnes nepřišli. Ale jiní ano. A ti teď mlčeli, protože si kněz na cestě k hlavnímu oltáři evidentně něco velkého myslel. A teď všichni zpívaj. Jednu z těch nábožnejch písní. Já je nemám moc ráda, přijde mi, že nemaj dobrý texty a vždycky zní tak nějak totálně falešně.

Takže – já v době, kdy jsme šli se třídou do pitevny, Čunderlíka ještě neznala. Jak bych mohla? Do kostela jsem neměla ve zvyku chodit, i když s Bohem jsem nikdy vysloveně problémy neměla, a už vůbec ne do katolického. Podle mýho si Bůh myslel a myslí dodnes, stejně jako já, že s katolíkami není žádná sranda. Jsou moc konzervativní, ulítlo jim několik století a oni, místo aby si nějak zásadně pospíšili, ještě signalizujou nového papeže bílým obláčkem vatikánského kouře. Ne abyste mě špatně pochopili, já ráda rituály a s volbou papeže poměrně vždy souhlasím, ale prostě já ani Bůh nemáme rádi, jak jsou archaický. Řikaj to, co říkaj od začátku, a jak víme, nikdo zpravidla nemá pravdu hned od začátku. Jednoduše proto, že tu pravdu kromě Boha nemá NIKDO. A nikdy. Kromě teda Čunderlíka, ten má tendenci ji mít prostě pořád. Ale k tomu se dostanu.

Jak říkám, v jednu z těch neděl, co Čunderlík měl zase další ze svejch pravd, někdy pozdě odpoledne, Jan Otto, významný učitel a garance pětky z každého dalšího testu z biologie, nám – septimě alfe Trojského gymnázia Svatopluka Čecha v pražské Troji – domluvil návštěvu pitevny. No, a teď – mně táhlo na osmnáct, já v životě žádnou pitevnu

neviděla. Nikdo z rodiny mi zatím neumřel a o mrtvech jsem slyšela akorát v dobrym. Když jsme měli v pátek tělocvik, učitel tělocviku, Martin Pazdera, se nám při nástupu „smál“, že ten, na koho jdeme v neděli, ještě dneska – to jest v pátek, v den našeho tělocviku – někde pobíhá a neví, že se na něj půjde už v neděli podívat do pitevny septima alfa z TGSC. Všem se nám zvedl kýbl, mně zejména proto, že s touto informací budu muset s Pazderou následně hrát celých čtyřicet pět minut tenis.

Nicméně já hrozně kecám, ten den jsme šli načerno do pitevny a já nevím, jestli jste někdy byli v pitevně, ale to se vám zvedá kýbl už v tramvaji. Že uvidíte nejen mrtvého člověka, ale hlavně rozřezanýho, nahýho a navíc mrtvého člověka. A prý to tam smrdí, to říká každý. Že ten smrad se nedá zapomenout. A já už cejtla hodně smradů, ale žádnéj si nepamatuju, takže tahle okolnost mě poprávu děsila. Že si budu moct v pozdějším životě kdykoliv vzpomenout na smrad a nemluvit o něm, ale rovnou ho cejtit. Tak nějak jsem si to představovala a obdivovala mnohé, kteří zavčas během mého života rozpoznali, že jsem magor. Protože jenom magor si jde do pitevny pro smrad hned na začátku života.

Jak jsem šla po té chodbě, to už jsme na sobě měli bílý náivleky a hrůzu v očích, myslela jsem na dědu. Cestou k mrtvole jsem si bohužel vzpomněla, že jsem ho dlouho neviděla a že nevím, co vůbec dělá a zda žije. Což nadále usuzuji pouze z toho, že jsem nebyla na jeho pohřbu. Proč? Já ho měla ráda. I babi, když ještě žila. Oba jsem měla ráda a nechápala jsem, že teenager může žít bez nich stejně snadno jako s nima.

Že je najednou jedno, jestli tam fyzicky jsou, nebo ne, protože já je mám ráda furt stejně, a dost na to je nemuset už nikdy vidět. To je prostě úchylnej věk tohleto.

Ale zpátky do kostela. Čunderlík se stále přibližoval k oltáři a připadal si otřesně pomalej. Něco si pro sebe mumlal, já nevím co. On si pořád něco mumlal. Co je ale důležitý, je další z přítomnejch mužů. Měl na sobě levnější, ale dobře padnoucí kvádro. Co jsem měla možnost ho znát, vím, že mu odjakživa šlo o to, vypadat způsobně. Ne drze, upraveně, zajímavě, nebo mladě. Prostě hlavně způsobně. To stačilo, to bylo, o co mu šlo. A tak vždycky vypadal způsobně. Jako teď. Teď taky... teď HLAVNĚ vypadal způsobně.

Ten muž v duchu přemýšlel, vždycky si totiž dal záležet na tom, jak z tohoto světa odejde. Být vždy připraven odejít důstojně, se vztyčenou hlavou – to bylo jeho motto. A pokud možno v čistém obleku. Obleky měl rád, měl jich spoustu... přemýšlel, zatímco tiše sledoval Čunderlíka. Má ho rád, věří mu. A jmenuje se Froněk. Artur Froněk. Čunderlík by mu na to řekl něco zcela jiného. Měl za to, že žádný z lidí by neměl chtít opustit tento život příliš brzy. Neměl by jej chtít opustit nikdy! Pán nám dal život k milování a respektu, dal nám sílu jej ustát... zůstat stát. A proto by měl KAŽDÝ zůstat stát a pořád stát. Dělat, že tu není. Že se ho smrt netýká. A nepolevit, to by měl každý z nás, každý z božích tvorů, podle Čunderlíka, udělat. Jenomže jak Froněk, tak i já moc dobře víme, že to říká jednoduše proto, že má na smrt a posléze život trochu jiný názor než Froněk, já, a podle mého i Bůh. Vždyť je to kněz, jak se sluší a patří, a oltáři smrt nesluší. Prostě

v ní nevypadá dobře. Co si myslíte vy? O životě, o tom, jaký ho máte, nebo jste chtěli mít? Máte vůbec nějaký? Umíte žít, nebo to život umí s vámi? Kdo vůbec jste?

Tím si Čunderlík nebyl ani za mák jistý. O tom, kdo jaký je, neměl valného mínění, jeden si myslí toto, druhý toto, a přesto jsou všichni nakonec stejně nemožní. Jediné, co umí, a to bez výjimky každý, je umřít. A to ještě tak, že nijak extra zvláštně. Proto se musí učit, nechat poučovat, a proto on jim kázal a káže svým lidem jako ovečkám. A proto tu dnes nikdo moc nebyl. Protože se nikdo necítí na ovečku. A kněz Čunderlík je tak víceméně v kostele zase sám. S Bohem. Se kterým se ovšem vždycky cítí sám. Jelikož Bůh je mrtev a on živ a to, co je dělí, je nedostupné. Alespoň Čunderlíkovi to tak připadalo. A jak jsem řekla, Čunderlík byl rád, že má vždy pravdu.

Letmo se dotýkal míjejících kostelních lavic a sem tam zavadil o něčí rameno, jak mívával ve zvyku. Tentokrát se ovšem blížil k jednomu, které se mu na pohled vůbec nelíbilo, a nebylo divu. Bylo celé černé a nehybné. Sako vyžehlené tak, jak to žádný mandl nesvede, a vůně čistoty se z něj linula natolik silně, že vlastně ani nebyla cítit, ale voněla přímo jako čisté prázdno. O takových lidech si Čunderlík myslel své a neměl je rád. Nepřipadali mu živí. Jenomže než si to stačil plně uvědomit a příslušně zareagovat ve smyslu odtažení ruky, udělal to, co přesně mívával ve zvyku, jak už jsme si řekli, a tím jest, že o toto rameno zavadil a navázal s ním fyzický kontakt. Tenhle ho ovšem vyděsil. A dost na to, aby mu tvář tohoto ramene zůstala navždy zahalena, protože ihned odvrátil hlavu a myslel si své.

„S tímto člověkem bych měl veliký problém, býti Bohem.“ Navázal tak na jednu otázku, kterou mu kdysi Froněk položil, když seděli večer u něj na balkóně a popíjeli Staropramen.

„Myslíte, pane Čunderlík, že existují lidé, s nimiž má Hospodin osobní problém? Nemyslím nepřátelství, nebo prohřešek, či tak něco, ale regulární nesympatie. Myslíte, že je to možné? Aby byl někdo Bohu vysloveně a pouze nesympatický? Dokonce i tak, že by to Pána otravovalo? Že by si mohl říct ‚Kristepane, co ten zas chce?‘ Slyšel jste někdy něco takového?“ Čunderlík mu tehdy odpověděl, že:

„Ne, vysloveně ne. Nic takového jsem nikdy neslyšel, ale to neznamená, že bych si to nikdy býval nepomyslel. Naopak, napadlo mě to mnohokrát, a víte co, pane Froněk? Já myslím, že ano. Že o tom žádná. Jistě existují lidé, kteří se Bohu protíví tak jako nám, a my byli stvořeni k obrazu jeho. Ovšem jak by taková věc měla v praxi vypadat, to vám neřeknu.“ A oba si shodně pomysleli, jestli to náhodou nejsou oni dva, kdo se Bohu protíví, protože žádná taková věc se nedala vyloučit. A jak se tak Čunderlík v mysli vracel do reality, a to už byl těsně před oltářem, musel uznat, že tento člověk se svým ramenem rozhodně aspiruje na post Bohu protivného člověka, ať v tváři vypadal jakkoliv, Čunderlíkovi připadal jako smrt. Rameno smrti. A taková věc se taktéž nedala vyloučit.

„Rozhodně si musím dávat bacha, člověk nikdy neví,“ zamumlal si pod vousy, které neměl, a stanul tváří v tvář oltáři, kterému po celý život sloužil a který sloužil jemu ve prospěch věci. Bůh je dobrý.